

Arrest

nr. 263 069 van 27 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoy 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder

toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing trekt de commissaris-generaal vooreerst de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde feiten in twijfel, aangezien verzoeker meerdere keren naar het buitenland reisde en terugkeerde naar Italië, en bovendien tijdens zijn twee verblijven in Italië in 2018 geen verzoek om internationale bescherming deed. Verzoeker legde bovendien bij Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen af over het feit of hij zich van de tegenpartij tot 2018 vrij mocht bewegen. Verzoeker toont hoe dan ook niet aan dat hij geen of onvoldoende beroep kon doen of in de toekomst zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten, aangezien hij zich nooit tot de Albanese politie gewend heeft en hiervoor geen afdoende reden kan geven. Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de Albanese autoriteiten in het kader van bloedvetes voldoende bescherming en redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt zijn verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft.

3.4. Waar verzoeker stelt na zijn verblijven in het buitenland telkens teruggekeerd te zijn naar Albanië omdat hij hoopte een oplossing te vinden voor zijn probleem, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij in 2018 inderdaad tweemaal van Italië terugkeerde naar Albanië omdat hij een lening diende te hebben om de verzoeningscommissie te betalen, omdat de leden van de verzoeningscommissie steeds op bezoek gingen bij de tegenpartij en hiervoor betaald dienden te worden (notities PO, p. 17). Dit valt echter moeilijk te verenigen met verzoekers verklaring dat de bevoegde leden van de verzoeningscommissie hem eind 2017 op de hoogte stelden dat ze niet meer wilden bemiddelen met de tegenpartij en dat ze ontslag namen van de zaak (notities PO, p. 10). Uit deze verklaringen blijkt dat de verzoeningscommissie in 2018 niet meer actief was voor verzoeker en is het dan ook niet logisch waarom verzoeker in 2018 nog zou moeten terugkeren naar Albanië om een lening te verkrijgen. Los van deze vaststelling, is het de Raad überhaupt niet duidelijk waarom het voor verzoeker noodzakelijk was om zich naar Albanië te begeven om een lening te verkrijgen, en waarom hij, indien hij werkelijk een lening nodig had, deze niet vanop afstand kon verkrijgen, zeker gezien het feit dat verzoeker zich bewust was van het risico die de verplaatsingen naar Albanië met zich meebrachten.

3.5. Betreffende het feit dat verzoeker stelt geen verzoek om internationale bescherming in Italië te hebben gedaan omdat hij hoopte binnen afzienbare tijd terug te keren, en dat het pas was nadat de tegenpartij in Italië opdook dat verzoeker besloot verder te reizen naar België, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal een andere verklaring gaf voor het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming deed in Italië, en met name dat hij niet wist dat dit mogelijk was. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd: "U hebt nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend in Italië (CGVS, p. 4-5). U meent dat er geen mogelijkheid tot internationale bescherming bestaat (CGVS, p. 4). Deze repliek volstaat echter niet om uw nalatigheid te verschonen. U hebt dit immers louter opgevangen via vrienden en kennissen en hebt zich nooit tot de Italiaanse autoriteiten gewend om u zich hieromtrent te informeren (CGVS, p. 4)." De Raad merkt bovendien op dat verzoeker verklaart dat hij op 25 september 2020 in Italië werd belaagd door de tegenpartij (notities PO, p. 10-11), maar Italië pas verliet op 27 december 2020. Verzoeker bleef dus nog drie maanden in Italië, hoewel het duidelijk was dat de tegenpartij hem daar had gevonden, hetgeen niet in overeenstemming valt te brengen met de door hem verklaarde vrees. Er dient in dit kader eveneens worden opgemerkt op dat verzoeker evenmin klacht indiende voor de feiten die plaatsvonden in Italië (notities PO, p. 14), met name de belaging van verzoeker en de achtervolgingen van zijn dochters, hetgeen evenmin in overeenstemming valt te brengen met de door hem aangehaalde vrees.

3.6. Waar verzoeker betwist dat hij bij Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat hij tot 2018 in bepaalde periodes zich vrij zou hebben mogen bewegen van de tegenpartij en dat de verklaring voor de schijnbare tegenstrijdigheid waarschijnlijk ligt in het feit dat verzoeker na 2018 nog meer diende op te letten omdat de tegenpartij toen nogmaals had bevestigd geen verzoening te willen en wraak te willen nemen, stelt de Raad vast dat verzoeker bij Dienst Vreemdelingenzaken het volgende verklaarde: "De verzoening werd niet aanvaard maar ik mocht op bepaalde periodes vrij rond bewegen tot het jaar 2018 mijn zoon niet. Vanaf het jaar 2018 lieten ze mij weten dat als ze me konden pakken dat ze me gingen vermoorden. Ik mocht toen niet meer vrij buiten lopen." (vragenlijst CGVS, p. 5). Verzoeker zei dus bij Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk en in verschillende bewoordingen dat hij vóór 2018 in bepaalde periodes bewegingsvrijheid kreeg. De bestreden beslissing vermeldt bovendien in verband met de verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken terecht: "Geconfronteerd met uw eerdere verklaring, repliceert u dat u zich effectief hebt bewogen tijdens uw periode van opsluiting maar dat dit zonder toestemming was en dat u toen begeleid werd. U voegt er aan toe dat u niet weet wat ze bij de DVZ hebben geschreven (CGVS, p. 11-12). Deze repliek verklaart geenszins waarom u voor de DVZ dan gewag maakte van het feit dat u zich bepaalde periodes vrij mocht rond bewegen. Bovendien werd het verslag op de DVZ u voorgelezen in het Albanees en ondertekende u uw verklaringen ter goedkeuring. Verder maakte u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van problemen

of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ (CGVS, p. 2-3).” Verzoeker geeft geen afdoende uitleg voor de tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen, die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de bloedwraak.

3.7. Zelfs al zou aan de verklaringen van verzoeker persoonlijk verwikkeld te zitten in een bloedwraak geloof kunnen worden gehecht, quod non, blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Verzoeker slaagt er niet in hetgeen in dit verband op goede grond in de bestreden beslissing wordt vastgesteld in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoeker evenwel geenszins het geval.

Vooreerst benadrukt de Raad dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij nog geen poging heeft gedaan om bescherming te krijgen van de Albanese autoriteiten. De redenen die verzoeker hiervoor aanhaalt zijn niet afdoende. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht beargumenteerd: “U hebt zich evenwel nooit tot de Albanese politie gewend voor de bloedwraak waarin u verwikkeld zat. U meent immers dat dit niet de taak van de politie is maar van de verzoeningscommissie en de dorpschoude (CGVS, p. 14-15). Dat het niet de taak is van de politie om tussen te komen in geval van een bloedwraak wordt tegengesproken door onderstaande informatie. Verder haalt u aan dat er corruptie zou zijn bij de Albanese politie maar hier dient aangestipt te worden dat u hier de laatste twintig jaar niet persoonlijk mee geconfronteerd werd. Dat dit wel het geval was in 1997 toen u mee een referendum organiseerde is niet relevant voor de actuele werking van de Albanese politie (CGVS, p. 15-16). In de tussentijd is de werking van de Albanese politie immers drastisch verbeterd en geprofessionaliseerd, zoals uit de informatie verder in deze beslissing blijkt. U haalt ook aan dat u andere zaken zag waarbij de politie niet hielp maar ook hier was u nergens persoonlijk bij betrokken (CGVS, p. 15). U stelt verder dat uw situatie erger zou worden als u naar de politie zou stappen omdat de politie dan zou samenwerken met de familie G.. U meent dat dit het geval is omdat er familieleden van hen bij de politie werken en omdat ze actief zijn bij de socialistische partij (CGVS, p. 16). Echter zijn dit enkel veronderstellingen van u en hebt u als enige concrete indicatie dat er in het verleden personen van de familie G. bepaalde misdaden hadden begaan en na een korte opsluiting vrij konden komen. U geeft echter zelf aan dat dit kwam door een gebrek aan bewijs (CGVS, p. 16).” Verzoeker haalt in het verzoekschrift geen enkel element aan dat deze motieven in een ander daglicht zou kunnen stellen. De Raad merkt bijkomend op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog stelde dat de familie G. wraak zou willen nemen tegen hem omdat hij vroeger politiek actief was bij de monarchistische partij (notities PO, p. 16). De Raad wijst er in dit kader op dat verzoeker verklaarde sinds zijn terugkeer uit de Verenigde Staten in 2010 niet meer politiek actief te zijn geweest (notities PO, p. 6) en bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vroegere politieke activiteiten geen verband houden met zijn vrees bij terugkeer (vragenlijst CGVS, punt 3.3.). Het vroegere politiek activisme van verzoeker kan dus bezwaarlijk worden weerhouden als reden waarom hij geen bescherming zou krijgen van de Albanese autoriteiten.

Verzoeker betwist en bekritiseert nu op algemene wijze, doch hij ontkracht noch weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar in verband met de beschermingsmogelijkheden in Albanië op goede grond het volgende wordt vastgesteld: “Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt verder dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te

verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”

Verzoek verwijst in zijn verzoekschrift naar en citeert uit een resem verslagen, reportages, rapporten en artikelen, onder meer omtrent bloedwraak en corruptie. Hiermee poogt hij de stelling te verdedigen dat hij vanwege de overheden van zijn land niet de nodige bescherming kan krijgen. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel en tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te draaien. Dit algemeen, veeleer theoretisch betoog berust echter niet op enige ernstige persoonlijke poging om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker ontkent, laat staan weerlegt, dat hij op geen enkel moment klacht heeft ingediend

bij de politie betreffende een bloedvete. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoeker maakt derhalve geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. De loutere verwijzingen naar het bestaan van bloedwraak in Albanië, de algemene betogen over corruptie en de overige verwijzingen volstaan niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt, gelet op zijn nalaten zijn problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problematiek, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaarde problemen, aan nationale bescherming ontbreekt.

4. Bijgevolg blijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 juni 2021, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming nu zij afkomstig is uit Noord-Albanië waar de vendettaproblematiek zeer actueel is. Verzoekende partij wijst erop dat dit niet betwist kan worden en dat de bescherming voor deze problematiek door de Albanese autoriteiten niet bestaat omdat de autoriteiten niet wensen tussen te komen in familiale zaken. Verzoekende partij wijst erop dat zij bovendien alle mogelijke stappen heeft ondernomen om tot een verzoening te komen, wat niet is gelukt. Verzoekende partij benadrukt dat zij uit de Verenigde Staten terug moest komen omdat het wel over haar zoon ging die in gevaar was. Op de vraag naar de verblijfplaats van haar zoon, stelt verzoekende partij dat hij in Italië in de gevangenis zit voor een straf van 8 jaar.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Waar verzoekende partij aanvoert dat het niet betwist kan worden dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming nu zij afkomstig is uit Noord-Albanië waar de vendettaproblematiek zeer actueel is, gaat zij geheel voorbij aan en lijkt zij de verschillende in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen uit het oog te verliezen op grond waarvan de geloofwaardigheid van haar bewering in het kader van een vendetta gevisieerd te worden, in ernstige mate op de helling is komen te staan.

De Raad verwijst dienaangaande naar de motivering in de bestreden beslissing en stelt vast dat verzoekende partij hieraan geen afbreuk doet waar het volgende wordt vastgesteld:

“Vooreerst getuigt uw houding niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo ging u in 2018 op reis naar Servië, Kosovo en Macedonië en u keerde nadien terug naar Albanië. Verder in 2018 ging u voor twee en drie maanden naar Italië. Ook toen keerde u telkens terug naar Albanië (CGVS, p. 4-5). Dit ondanks het feit dat u al jaren in een bloedwraak leefde en ondanks het feit dat de bemiddelingspogingen van de nationale verzoeningscommissie in 2017 gestopt waren omdat deze geen resultaat brachten (CGVS, p. 8-10). U maakt hierbij de repliek dat u naar Albanië moest om te lenen om zo de verzoeningspogingen te financieren (CGVS, p. 17). Gelet op de ernst van de door u beschreven vrees (u vreest vermoord te worden (CGVS, p. 17)) en gelet op het feit dat u jarenlang in een bloedwraak leefde, komt deze uitleg echter weinig overtuigend over. Verder moet opgemerkt worden dat u nooit eerder om internationale bescherming heeft verzocht. Nochtans verbleef u in 2018 tweemaal in Italië, één keer twee maanden en één keer drie maanden en in december 2018 verliet u Albanië definitief en verbleef u twee jaar in Italië. U hebt nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend in Italië (CGVS, p. 4-5). U meent dat er geen mogelijkheid tot internationale bescherming bestaat (CGVS, p. 4). Deze repliek volstaat echter niet om uw nalatigheid te verschonen. U hebt dit immers louter opgevangen via vrienden en kennissen en hebt zich nooit tot de Italiaanse autoriteiten gewend om u zich hieromtrent te informeren (CGVS, p. 4). Voorgaande vaststellingen plaatsen aldus een voorbehoud bij de ernst en de geloofwaardigheid van uw relaas.

De geloofwaardigheid van uw relaas komt verder in het gedrang door een opvallende tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Zo beweerde u voor de DVZ dat de verzoening met de tegenpartij niet werd aanvaard maar dat u zich wel tot 2018 bepaalde periodes vrij mocht bewegen. In 2018 liet de tegenpartij u dan weten dat ze zouden vermoorden indien ze u konden vatten. U mocht vervolgens niet meer vrij buiten lopen (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS beweert u echter stellig dat dit niet het geval was: u leefde steeds opgesloten en mocht nooit naar buiten van de tegenpartij (CGVS, p. 11-12). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring, repliceert u dat u zich effectief hebt bewogen tijdens uw periode van opsluiting maar dat dit zonder toestemming was en dat u toen begeleid werd. U voegt er aan toe dat u niet weet wat ze bij de DVZ hebben geschreven (CGVS, p. 11-12). Deze repliek verklaart geenszins waarom u voor de DVZ dan gewag maakte van het feit dat u zich bepaalde periodes vrij mocht rond bewegen. Bovendien werd het verslag op de DVZ u voorgelezen in het Albanes en ondertekende u uw verklaringen ter goedkeuring. Verder maakte u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van problemen of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ (CGVS, p. 2-3).”

Verzoekende partij lijkt hieraan voorbij te gaan ter zitting, minstens brengt zij geen concrete en pertinente elementen aan die hier een ander licht op werpen. Dit was evenmin het geval in haar verzoekschrift, zoals op volgende wijze in de beschikking van 9 juni 2021 wordt vastgesteld:

“Waar verzoeker stelt na zijn verblijven in het buitenland telkens teruggekeerd te zijn naar Albanië omdat hij hoopte een oplossing te vinden voor zijn probleem, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij in 2018 inderdaad tweemaal van Italië terugkeerde naar Albanië omdat hij een lening diende te hebben om de verzoeningscommissie te betalen, omdat de leden van de verzoeningscommissie steeds op bezoek gingen bij de tegenpartij en hiervoor betaald dienden te worden (notities PO, p. 17). Dit valt echter moeilijk te verenigen met verzoekers verklaring dat de bevoegde leden van de verzoeningscommissie hem eind 2017 op de hoogte stelden dat ze niet meer wilden bemiddelen met de tegenpartij en dat ze ontslag namen van de zaak (notities PO, p. 10). Uit deze verklaringen blijkt dat de verzoeningscommissie in 2018 niet meer actief was voor verzoeker en is het dan ook niet logisch waarom verzoeker in 2018 nog zou moeten terugkeren naar Albanië om een lening te verkrijgen. Los van deze vaststelling, is het de Raad überhaupt niet duidelijk waarom het voor verzoeker noodzakelijk was om zich naar Albanië te begeven om een lening te verkrijgen, en waarom hij, indien hij werkelijk een lening nodig had, deze niet vanop afstand kon verkrijgen, zeker gezien het feit dat verzoeker zich bewust was van het risico die de verplaatsingen naar Albanië met zich meebrachten.

3.5. *Betreffende het feit dat verzoeker stelt geen verzoek om internationale bescherming in Italië te hebben gedaan omdat hij hoopte binnen afzienbare tijd terug te keren, en dat het pas was nadat de tegenpartij in Italië opdook dat verzoeker besloot verder te reizen naar België, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal een andere verklaring gaf voor het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming deed in Italië, en met name dat hij niet wist dat dit mogelijk was. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd: “U hebt nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend in Italië (CGVS, p. 4-5). U meent dat er geen mogelijkheid tot internationale bescherming bestaat (CGVS, p. 4). Deze repliek volstaat echter niet om uw nalatigheid te verschonen. U hebt dit immers louter opgevangen via vrienden en kennissen en hebt zich nooit tot de Italiaanse autoriteiten gewend om u zich hieromtrent te informeren (CGVS, p. 4).” De Raad merkt bovendien op dat verzoeker verklaart dat hij op 25 september 2020 in Italië werd belaagd door de tegenpartij (notities PO, p. 10-11), maar Italië pas verliet op 27 december 2020. Verzoeker bleef dus nog drie maanden in Italië, hoewel het duidelijk was dat de tegenpartij hem daar had gevonden, hetgeen niet in overeenstemming valt te brengen met de door hem verklaarde vrees. Er dient in dit kader eveneens worden opgemerkt op dat verzoeker evenmin klacht indiende voor de feiten die plaatsvonden in Italië (notities PO, p. 14), met name de belaging van verzoeker en de achtervolgingen van zijn dochters, hetgeen evenmin in overeenstemming valt te brengen met de door hem aangehaalde vrees.*

3.6. *Waar verzoeker betwist dat hij bij Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat hij tot 2018 in bepaalde periodes zich vrij zou hebben mogen bewegen van de tegenpartij en dat de verklaring voor de schijnbare tegenstrijdigheid waarschijnlijk ligt in het feit dat verzoeker na 2018 nog meer diende op te letten omdat de tegenpartij toen nogmaals had bevestigd geen verzoening te willen en wraak te willen nemen, stelt de Raad vast dat verzoeker bij Dienst Vreemdelingenzaken het volgende verklaarde: “De verzoening werd niet aanvaard maar ik mocht op bepaalde periodes vrij rond bewegen tot het jaar 2018 mijn zoon niet. Vanaf het jaar 2018 lieten ze mij weten dat als ze me konden pakken dat ze me gingen vermoorden. Ik mocht toen niet meer vrij buiten lopen.” (vragenlijst CGVS, p. 5). Verzoeker zei dus bij Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk en in verschillende bewoordingen dat hij vóór 2018 in bepaalde periodes bewegingsvrijheid kreeg. De bestreden beslissing vermeldt bovendien in verband met de verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken terecht: “Geconfronteerd met uw eerdere verklaring, repliceert u dat u zich effectief hebt bewogen tijdens uw periode van opsluiting maar dat dit zonder toestemming was en dat u toen begeleid werd. U voegt er aan toe dat u niet weet wat ze bij de DVZ hebben geschreven (CGVS, p. 11-12). Deze repliek verklaart geenszins waarom u voor de DVZ dan gewag maakte van het feit dat u zich bepaalde periodes vrij mocht rond bewegen. Bovendien werd het verslag op de DVZ u voorgelezen in het Albanees en ondertekende u uw verklaringen ter goedkeuring. Verder maakte u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van problemen of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ (CGVS, p. 2-3).” Verzoeker geeft geen afdoende uitleg voor de tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen, die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de bloedwraak.”*

De argumentatie ter terechtzitting van verzoekende partij dat zij uit de VS moest terugkomen omdat het wel over haar zoon ging die in gevaar was -op de vraag van de voorzitter naar de huidige verblijfplaats van haar zoon, licht verzoekende partij toe dat hij heden in Italië in de gevangenis zit voor een straf van 8 jaar-, staat los van en verklaart noch rechtvaardigt waarom verzoekende partij (de periode) nadien nog meermaals vanuit Italië, alsook in 2018 na een reis naar Servië, Kosovo en Macedonië, naar Albanië terugkeerde ondanks de dreiging en het beweerde gevaar voor haar leven, een houding die, zoals eerder werd opgemerkt, niet overeenstemt met het gedrag van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft, en zeker niet met dat van een persoon die voorhoudt bloedwraak te vreesen.

4.2.2. Zelfs al zou alsnog geloof worden gehecht aan het relaas van verzoekende partij, dan nog blijkt uit niets en maakt zij niet aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

Verzoekende partij haar algemene argumentatie ter zitting dat bescherming door de Albanese autoriteiten voor een dergelijke problematiek niet bestaat, omdat de autoriteiten niet wensen tussen te komen in familiale zaken, is, net als haar opmerking dat zij alle mogelijke stappen heeft ondernomen om tot een verzoening te komen maar dat dit niet is gelukt, geenszins van aard afbreuk te doen aan hetgeen eerder in de beschikking van 9 juni 2021 met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Albanië en verzoekende partij haar nalaten deze uit te putten wordt vastgesteld, namelijk:

“Zelfs al zou aan de verklaringen van verzoeker persoonlijk verwikkeld te zitten in een bloedwraak geloof kunnen worden gehecht, quod non, blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Verzoeker slaagt er niet in hetgeen in dit verband op goede grond in de bestreden beslissing wordt vastgesteld in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoeker evenwel geenszins het geval.

Vooreerst benadrukt de Raad dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij nog geen poging heeft gedaan om bescherming te krijgen van de Albanese autoriteiten. De redenen die verzoeker hiervoor aanhaalt zijn niet afdoende. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht beargumenteerd: “U hebt zich evenwel nooit tot de Albanese politie gewend voor de bloedwraak waarin u verwikkeld zat. U meent immers dat dit niet de taak van de politie is maar van de verzoeningscommissie en de dorpschoude (CGVS, p. 14-15). Dat het niet de taak is van de politie om tussen te komen in geval van een bloedwraak wordt tegengesproken door onderstaande informatie. Verder haalt u aan dat er corruptie zou zijn bij de Albanese politie maar hier dient aangestipt te worden dat u hier de laatste twintig jaar niet persoonlijk mee geconfronteerd werd. Dat dit wel het geval was in 1997 toen u mee een referendum organiseerde is niet relevant voor de actuele werking van de Albanese politie (CGVS, p. 15-16). In de tussentijd is de werking van de Albanese politie immers drastisch verbeterd en geprofessionaliseerd, zoals uit de informatie verder in deze beslissing blijkt. U haalt ook aan dat u andere zaken zag waarbij de politie niet hielp maar ook hier was u nergens persoonlijk bij betrokken (CGVS, p. 15). U stelt verder dat uw situatie erger zou worden als u naar de politie zou stappen omdat de politie dan zou samenwerken met de familie G.. U meent dat dit het geval is omdat er familieleden van hen bij de politie werken en omdat ze actief zijn bij de socialistische partij (CGVS, p. 16). Echter zijn dit enkel veronderstellingen van u en hebt u als enige concrete indicatie dat er in het verleden personen van de familie G. bepaalde misdaden hadden begaan en na een korte opsluiting vrij konden komen. U geeft echter zelf aan dat dit kwam door een gebrek aan bewijs (CGVS, p. 16).” Verzoeker haalt in het verzoekschrift geen enkel element aan dat deze motieven in een ander daglicht zou kunnen stellen. De Raad merkt bijkomend op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog stelde dat de familie G. wraak zou willen nemen tegen hem omdat hij vroeger politiek actief was bij de monarchistische partij (notities PO, p. 16). De Raad wijst er in dit kader op dat verzoeker verklaarde sinds zijn terugkeer uit de

Verenigde Staten in 2010 niet meer politiek actief te zijn geweest (notities PO, p. 6) en bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vroegere politieke activiteiten geen verband houden met zijn vrees bij terugkeer (vragenlijst CGVS, punt 3.3.). Het vroegere politiek activisme van verzoeker kan dus bezwaarlijk worden weerhouden als reden waarom hij geen bescherming zou krijgen van de Albanese autoriteiten.

Verzoeker betwist en bekritiseert nu op algemene wijze, doch hij ontkracht noch weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar in verband met de beschermingsmogelijkheden in Albanië op goede grond het volgende wordt vastgesteld: "Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt verder dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en

justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar en citeert uit een resem verslagen, reportages, rapporten en artikelen, onder meer omtrent bloedwraak en corruptie. Hiermee poogt hij de stelling te verdedigen dat hij vanwege de overheden van zijn land niet de nodige bescherming kan krijgen. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel en tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te draaien. Dit algemeen, veeleer theoretisch betoog berust echter niet op enige ernstige persoonlijke poging om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker ontkent, laat staan weerlegt, dat hij op geen enkel moment klacht heeft ingediend bij de politie betreffende een bloedvete. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoeker maakt derhalve geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. De loutere verwijzingen naar het bestaan van bloedwraak in Albanië, de algemene betogen over corruptie en de overige verwijzingen volstaan niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt, gelet op zijn nalaten zijn problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problematiek, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaarde problemen, aan nationale bescherming ontbreekt.”

Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt het voorgaande. Ze toont derhalve niet *in concreto* aan dat het haar in haar land van herkomst, daargelaten het weinig of niet geloofwaardig karakter van haar verklaarde problemen, aan nationale bescherming ontbeert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 9 juni 2021 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS